

Päivän saarna 1.9. 2008 ma

Teksti Psalmi 55: 23

Jätä taakkasi Herran käteen, hän pitää sinusta huolen. Hän ei ikinä salli hurskaan sortua.

Herra, missä on minun hurskauteni? Sinä yksin olet hurskas! Sinä luet kuitenkin hurskaaksi sen, jolle Poikasi Jeesus Kristus saa antaa synnit anteeksi.

Herra, minäkin saan kuulua tähän armahtamiesi joukkoon, ja olen siksi varma avustasi. Olethan ottanut minutkin Jeesuksen kautta omaksi lapseksi ja olen matkalla kohti taivaan kotia. Siksi saan rukoilla sinulta kaikin voimin elämäni asioita. Herra, älä anna minun luovuttaa. Anna minulle yhä enemmän voimaa ja kestävyyttä rukoukseen.

Olethan sinä rakas taivaallinen Isäni, jolle lapsesi paras on tosi tärkeä asia. Herra, tiedät kuitenkin uskoni määrän. Joskus on vaikea luottaa siihen, että todella vastaisit, kun on rukoillut jotain asiaa vuosikausia ilman että vaikuttaisit tekevän sille mitään.

Herra, ehkä olen silloin ollut kuitenkin omavoimainen ja koettanut pakottaa sinua. En ole ollut valmis sanomaan : " Herra, tapahtukoon sinun tahtosi, ei minun." Herra, ehkä en ole todella edes uskonut sinun tahtovan tai voivan auttaa, ja olen turvautunut sinun sijastasi ihmisiin.

Herra, vie minut todella lähelle itseäsi, niin että uskon kaiken olevan sinun hoidossasi, terveyteni ja sairauteni, elämäni ja kuolemani, koko elämäni. Herra, älä anna minun luovuttaa rukouksessani. Anna Pyhän Henkesi opettaa minua rukoilemaan yhä suurempia asioita. Anna minun nähdä miten sinä vastaat!

Päivän saarna 2.9. 2008 ti

Teksti Psalmi 46:11

"Lakatkaa te huolehtimasta! Tietäkää, että minä olen Jumala.

Tässä on meille jokaiselle suurin mahdollisuus. Meillä on lupa pyytää Jumalaa huolehtimaan kaikesta elämässämme ja päästä samalla irti kuluttavasta murehtimisesta.

Jumalan huolenpito merkitsee kaiken kattavaa turvaa koko elämän ajaksi. Sanoohan Jeesus: "Etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurkauttaan, niin teille annetaan myös kaikki muu sen ohella."*

Miksi vaikuttaa kuitenkin siltä ettei Jumalan tarjoama suoja tunnu kaikille mieluisalta? Halutaanko sanoa: "Minä itse määrään elämästäni!"
Ja mitä tapahtuu? Riittääkö omien hartioitten kantovoima elämän koettelemuksissa? Entä kuolema?

Olisiko siinä mitään, että annettaisiin Jeesuksen tulla omaan elämään ystäväksi ja syntien sovittajaksi? Silloin oltaisiin Jumalan suojassa ja matkalla kadotuksen sijaan kohti taivasta.

Jeesus on luvannut antaa hänen luokseen tulevalle yltäkyläisen elämän, eikä siihen tarvita keinotekoisia ilon antajia.

Muistakaamme, että meillä on aina tie auki Jeesuksen luo. Koskaan ei ole liian myöhäistä. Miksi kuitenkin kulkisimme enää omia katoavia polkujamme, kun voimme tuoda elämämme ja tarpeemme juuri nyt Jeesuksen parannettavaksi ja puhdistettavaksi?

Rakas Jeesus, tee meistä realisteja sinun tavallasi. Aamen.

* Matt.6:33

Päivän saarna 3.9. 2008 ke

Teksti Psalmi 86:1

Herra, kuule rukoukseni, vastaa minulle, minä olen köyhä ja avuton.

Kuka yleensä haluaa tunnustaa että hän on köyhä ja avuton? Luultavasti se ottaa koville seurakuntaväenkin keskuudessa. Niin mielellämme olisimme menestyjiä että saisimme hehkuttaa sitä toisille uskovillekin.

Kuitenkin Jumalan edessä hurskas teatteri paljastuu oitis. Hän näkee ovatko sanat köyhä ja avuton meille vain liturgiaa vailla sisältöä, vai tajuammeko todella olevamme sellaisia hänen edessään ja elämässä yleensä.

Voisimmeko olla jotain muuta kuin avuttomia Luojamme suuruuden edessä? Jos väitämme muuta, joko emme tiedä mitä puhumme tai sitten tietoisesti valehtelemme. Jumala tahtoo meiltä rehellisyyttä, totuutta salatuimpaan saakka.*

Miten Jumala voisikaan haluta meidän rakentavan elämäämme ja suhdettamme häneen valheen tai harhakuvien varaan? Valhe johtaa harhaan ja jopa tyhjään ylpeyteen.

Siksi vain todellinen rukoilija saa avun. Uskonnollinen marionetti pökkuroi turhaan. Kun Jumalamme saa tehdä meidät köyhiksi ja avuttomiksi hänen edessään, niin hän saa olla meille tosi Jumala. Hän ei suinkaan pilkkaa meitä heikkoudestamme.

Hänhän on rakastanut meitä kuolemaan saakka. Hän tulee ja auttaa meitä, lohduttaa, nostaa ja kantaa. Hän yksin voi sen tehdä. Jumalan armollinen totuus parantaa ja puhdistaa.

Rakas Jeesus, anna minulle viisautta tunnustaa sinulle tilani rehellisesti ja vailla pelkoa. Kiitos ettet sinä silloinkaan hylkää minua vaan pidät huolen minusta ja kaikista asioistani. Amen.

* Psalmi 51:6 v.1938 käännöksessä

Päivän saarna 4.9. 2008 to

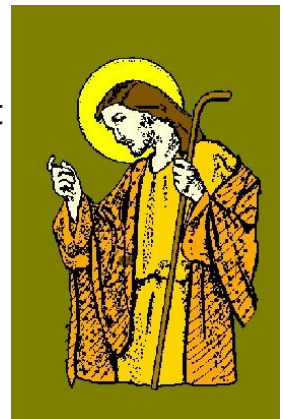
Teksti 1.Kuningastenkirja 17: 14,16

Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Ei tyhjene jauhoruukku eikä ehdy öljypullo, ennen kuin Herra antaa sateen maan päälle." Jauhoruukku ei tyhjentynyt eikä öljypullo ehtynyt, sillä näin oli Herra sanonut Eliaan suulla.

Kallis Jumalan lapsi, joka uskot hänen Poikaansa

Jeesukseen. Saat olla joka päivä varma siitä, että Jumalalle, Isällesi, kaikki on mahdollista. Hän on tosi Jumala, joka on luonut sanallaan tyhjästä koko maailmankaikkeuden.

Hätkö ei kykenisi auttamaan sinua? Jos huolesi on, niinkuin yllä, leivän riittäminen, saat pyytää Isääsi auttamaan sinua. Hän ei jätä sinua pulaan, vaan vastaa tavalla tai toisella, tai useammallakin.

Muista aina, että Jumalan toimintapiiriin kuuluvat nimen omaan meille ihmeiksi ja mahdottomiksi jäävät asiat. Hänen lapsenaan sinä saat pyytää häntä tekemään ihmetekoja! Juuri niin hänen valtakuntansa pysyy yllä ja menee eteenpäin.

Kourallinen koulunkäymättömiä opetuslapsia sai tehtävän viedä evankeliumi kaikkeen maailmaan. Kun he saivat Helluntaina Pyhän Hengen, joka oli heille luvattu, niin he lähtivät rohkeasti liikkeelle ja Jumala oli heidän kanssaan!

Jos et vielä ole palannut takaisin Isän lapseksi, sinä saat palata juuri nyt, jos vain tahdot. Saat rukoilla: "Tule Jeesus ja ota minut omaksesi. Anna syntini anteeksi ja lahjoita minulle Pyhä Henkesi."

Siitä lähtien olet jälleen taivallisen Isäsi lapsi, eikä kukaan voi estää häntä pitämästä huolta sinusta ja kaikesta, mikä elämäsi kuuluu.

Päivän saarna 5.9. 2008 pe

Teksti Filippiläiskirje 4:12

Tunnen köyhyyden ja hyvinvoinnin, olen tottunut kaikkeen ja kaikenlaiseen, syömään itseni kylläiseksi ja näkemään nälkää, elämään runsaudessa ja puutteessa.

Jumala tuntee sinun elämäntilanteesi

yksityiskohtaisen tarkasti. Mikään elämässäsi ei ole hänelle yhdentekevää. Hän on piirtänyt sinut ja elämäsi syvälle sydämeensä. Sinun ilosi on hänen ilosi. Sinun taakkasi on hänen taakkansa.

Oletko tiedostanut tämän? Sinut on jo pelastettu. Sinulla ei ole hätää. Jeesus on kanssasi joka hetki. Jumala on antanut sinulle sinut pelastettuasi myös tehtävän. Helposti toimeentulon huolet ja muut murheet peittävät sitä kuitenkin alleen.

Oletko miettinyt milloin viimeksi sitä mihin todella pyrit Jumalan lapsena? Sinut on jo pelastettu. Entä mitä teet auttaaksesi evankeliumin asiaa eteenpäin, niin että Jeesuksen rakkautta kaipaavat sydämet, lasten, nuorten, aikuisten, saisivat kohdata hänet?

Kauan sitten Jeesuksen evankeliumia julistava apostoli Paavali kulki Jumalalta saamansa kutsun mukaisesti kaupungista kaupunkiin kertoen kaikkialla Vapahtajasta, taakkojemme kantajasta.

Paavali eli pääosin seurakuntien avustusten varassa, ja oli suostunut ulkoisesti vaatimattomaan elämään julistajan työnsä tähden. Seurakunnat olivat köyhiä ja avustivat Paavalia mahdollisuuksiensa mukaan.

Joskus Paavalin oli turvauduttava hengissä pysyäkseen osaamaansa teltantekijän ammattiin ja julistettava osapäiväisesti iltaisin ja viikonloppuisin. Paavali ei silti valittanut, vaan otti toimeentulonsa suuret vaihtelut kiertävän julistajan tehtävään kuuluvana piirteenä. Jumalalta saadun tehtävän täyttäminen Jumalan rakkauden ja armon hengessä meni kaiken muun edelle.

Tämä elämä liikuu ohitsemme päivä päivältä. Juuri nyt on mahdollisuus tarttua hetkeen ja olla mukana lähetystyössä, niin sisä-kuin ulkolähetystyötä tehden. Emme ole Paavaleja, mutta jokaiselle meistä Jumala on antanut tehtävän olla saattamassa ihmislapsia Jeesuksen kautta sisälle Jumalan valtakuntaan.

Rakas Jeesus, anna meidän nähdä selkeästi mitä tehdä ja anna rohkeus lähteä liikkeelle sinuun luottaen.

Päivän saarna 6.9. 2008 la

Teksti Filippiläiskirje 4:13

Kestän kaiken hänen avullaan, joka antaa minulle voimaa.

”Jumalan valtakunta ei ilmene sanoina, vaan voimana.” * Tämän tosiasian me helposti unohtamme järjestäessämme seurakunnan toimintaa tai sen tilaisuuksia. Tai suunnitellessamme omaa elämäämme kristittyinä.

Ilman voimaa lintukaan ei nouse siivilleen. Ilman voimaa kukaan ei käänny Jeesuksen puoleen ja pelastu. Ilman Pyhän Hengen voimaa kenenkään elämä ei muutu.

Tästä on kysymys. Jumalan vaikutus ihmisten maailmassa on aina voimavaikutusta.

Jumalan voima murtautui maailmaamme Jeesuksen veren vuotaessa ristillä syntiemme sovituksi. Silloin saatanan valta murrettiin ja jokaiselle haluavalle tehtiin mahdolliseksi päästä Jumalan pelastavan voiman kautta Jumalan valtakuntaan.

Jumalan voima on aina yliluonnollista, ihmistä suurempaa ja ihmisen mahdollisuudet ylittävää. Vain siksi lähetystyökin, oli se sitten sisälähetystä tai ulkolähetystä, on mahdollista.

Ilman Jumalan voiman rajua, tai hiljaista mutta todellista vaikutusta kristinusko muuttuu ihmisviisauden ja sen mielipiteiden hetteiköksi. Synnin todellisuus ja Jeesuksen veren voima on silloin ylpeyden tai muun synnistä nousevan synn tähden kielletty.

Sellaista seurakuntaa arat ja elämänsä todellista muutosta toivovat ihmiset oppivat karttamaan.

Jumalan viisaus ja voima perustuvat yksin Jeesuksen ristiin ja hänen sovintoverensä vaikutukseen, jonka Pyhä Henki tekee ymmärrettäväksi sitä pyytävälle. Yksin Jeesus on Jumalan voima hänen lapsilleen.

Rakas Jeesus, varjele meidät ylpeyden, pelon tai miellyttämisen halun takia kieltämästä sinun armahtavaa, uudeksi luovaa, ihmeitä tekevää voimaasi, joka on sinussa, ja sinun ristillä vuotaneessa sovintoveressäsi.

*1.Kor.4:20

Päivän saarna 7.9. 2008 su

Teksti Psalmi 86: 10-13

Sinä olet suuri ja teet ihmetekoja, sinä yksin olet Jumala.

Herra, neuvo minulle tiesi, että noudattaisin sinun totuuttasi. Paina sydämeeni syvälle pyhä pelko nimeäsi kohtaan.

Herra, minun Jumalani, sinua minä kiitän koko sydämestäni, iäti minä kunnioitan nimeäsi.

Sinun hyvytesi on suuri, sinä nostit minut tuonelan syvyyksistä.

Ajattelepa mikä on keskeisintä elokuvissa? Minun mielestäni lähes poikkeuksetta se on suhteet ja vuorovaikutus elokuvan roolihenkilöiden välillä. Ihminen lähtee katsomaan mielenkiintoisia ihmisiä ja ihmiskohtaloita ja viihtyy kun voi samastua elokuvan keskeiseen tai useampiinkin roolihahmoihin ja kuulla heidän puhuvan ja ilmaisevan itseään.

Me kaipaamme ympärillemme ihmisiä ja vuorovaikutusta, kuka enemmän, kuka vähemmän. Täysin yksin viihtyy tuskin kukaan. Elokuvaa parempaa luulisi olevan tosi elämän, sen jota itse elämme. Tuntuu kuitenkin siltä ettei se aina riitä. Voisiko se olla salattua kaipuuta kohdata ihmistä suurempi, Jumala, ja löytää häneltä elämän todellinen tarkoitus?

Voi kun saisimme kokea vuorovaikutusta maailman ihmeellisimmän persoonan, Jumalan kanssa! Ettemme kokisi turhaan puhuvamme tyhjälle avaruudelle, vaan pääsisimme Jumalaa niin lähelle että voisimme tuntea hänen lämpönsä ja äänensä värähtelyn tärykalvoillamme!

Voisiko todellinen kohtaaminen Luojan kanssa olla meille mahdollista?

Raamatussa meille sanotaan että Jeesuksessa näemme Jumalan kasvot, mutta Jeesuskaan ei ole maan päällä. Meillä on vain tämä kirja, jossa meitä kehoitetaan uskomaan siihen mitä Jeesus on kertonut Jumalasta. Jeesus on kyllä luvannut: "Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, hän tulee tuntemaan onko tämä oppi Jumalasta vai puhunko minä omiani." *

Mikä on Jumalan tahto? Raamatun mukaan se mikä jo tässä mainittiin: usko siihen että Jeesus on Jumalan Poika. Uskomalla Jeesukseen opimme myös tuntemaan Jumalan, hänen isänsä. Tajuamme hyvin ettemme voi tempaista tuosta vaan sellaista uskoa ja luottamusta. Siihen tarvitaan ihme!

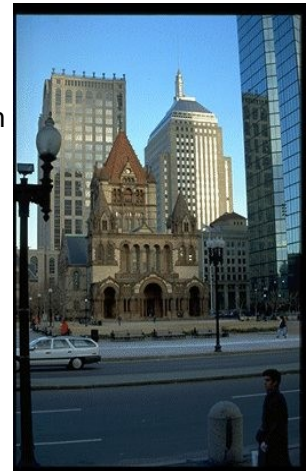
Ihmeestä uskon syntymisessä onkin kysymys. Jeesus puhuu Raamatussa Pyhästä Hengestä, Isän Hengestä, joka lähetettäisiin maan päälle todistamaan että Jeesus on Jumalan Poika. Usko saadaan siis yliluonnollisella tavalla, rukoilemalla Jeesusta, ja hän lähettää rukoilijalle Pyhän Henkensä todistamaan siitä että Jeesus on todella se joka hän sanoo Raamatussa olevansa.

Ehkä sinä ja minä olemme jo kauan sitten rukoilleet Jeesusta ja Pyhää Henkeä elämäämme, mutta tunnemme silti vajetta Jumalan läheisyyden kokemisessa. Mistä se voisi johtua? Olisiko niin, että Jeesuksen omalle on luonnollista kaivata Jeesuksen ja hänen Isänsä lähelle? Koskaan ei voi kokea sitä kyllikseen, kun on kerran maistanut Jumalan ihmeellisen, armahtavan lämmön väreilevän vierellään ja sisimmässään.

Voisiko olla, että meidän on tätä läheisyyttä kokeaksemme ja tullaksemme Jumalan ravitsemiksi sielussamme mentävä kuten Jeesus, aamuisin tai ehkä päivällä tai iltaisin hetkeksi yksinäisyyteen, hiljaisuuteen, pois hälyn ja kaiken häiritsevän keskeltä ja siellä hiljaa viipyä Isän ja Jeesuksen kasvojen edessä Jumalan sana avoinna. Ehkä Jeesus antaa meille silloin myös varmuuden läsnäolostaan elämässämme kokoemuksestamme riippumatta.

Rakas Jeesus, anna tee meille rakkaaksi ja tärkeäksi viipyä edessäsi päivittäin hiljaisuudessa, sinua kiittäen ja rukoillen ja ylistäen. Kiitos, että tänäänkin neuvot minulle ties. Saan luottaa sinuun turvallisesti kaikessa. Aamen.

* Joh.7: 17

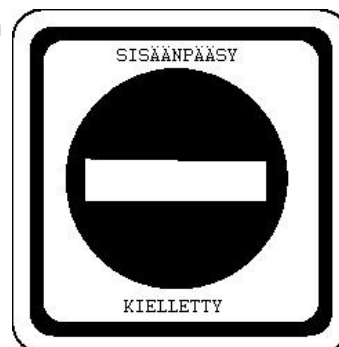
Päivän saarna 8.9. 2008 ma

Teksti Psalmi 56:14

Sinä pelastit minut kuolemasta, et antanut jalkani astua harhaan. Minä saan vaeltaa Jumalan edessä, siellä missä on elämä ja valo.

Teppo Neuvonen asteli katua pitkin hämärtyvässä marraskuun illassa mieli kuohuksissa. Häntä oli loukattu sydänjuuriin saakka. Esimies oli tullut tänään työpaikalla Tepon luo levypuristimen ääreen, jota Teppo oli hoitanut jo yli 15 vuotta. Mitään puhumatta esimies oli ojentanut Tepollle ruskean kirjekuoren ja kävellyt pois.

Pahaa aavistamatta Teppo oli avannut sen. Kirje sisälsi lyhyen ilmoituksen irtisanomisesta ensi viikosta alkaen eikä mitään muuta. Tepon oli luettava kirje kahteen kertaan ennen kuin hän uskoi lukemansa olevan totta. Häneen iski salaman tavoin suunnaton paha olo, joka purkautui nyt säkenöivänä raivona.

Teppo käveli riuhtomalla kohti esimiehen koppia venyttäen joka askeleen mahdollisimman pitkäksi. " Mitä tämä tarkoittaa? Irtisanotaan yhtiötä uskollisesti palvellut mies tylästi kuin lahdattaisiin! Mistä on kysymys?"

Teppo huusi sanansa julki kuin konekivääri. " Neuvonen rauhoittuu. Yhtiöllä on oikeus sanoa työntekijöitä irti olosuhteiden niin vaatiessa. Tuotantoa siirretään lähiaikoina ulkomaille. On pakko.... " selitti esimies rauhallisesti. " Jostain meidän oli aloitettava."

" Jostain ja jostain! Minähän olen tämän yhtiön kokenein ja pitkäaikaisin työntekijä! Miksette aloita nuoremmasta päästä. He niitä virheitä tekevät ja tappiota! Vai olenko minä liian vanha ja pelkätte minun pian sairastuvan? "

Esimies ei sanonut sanaakaan. Tuijotti vain hiljaa ulos kopin ikkunasta. Teppo vaikeni ymmärtäen sanansa turhiksi. Suuttumuksesta kasvot tummanpunaisina hän astui ulos esimiehen kopista sulkien oven takanaan teennäisen rauhallisesti ja suunnisti pukuhuoneeseen. Tämän koommin häntä ei tämän petturiyhtiön tiloissa nähtäisi.

Mieli kuohuksissa ja synkkänä Teppo käveli iltapäivän pitkin kaupungin katuja tuskin tajuten tapahtumia ja ihmisiä ympärillään. Oli tullut ilta ja satoi räntää. Äkkiä Teppo havahtui siihen että hänen jalkojaan palelsi. Räntä oli tunkeutunut kevyiden jalkineiden sisään kastellen jalat litimäräksi. Teppoa värisytti, mutta ennen kaikkea sisältä, jostain sydämen kohdalta.

Näin häntä oli kohdeltu, kuin rukkasta, kaikkien uskollisesti yhtiön etua ajatellen tehtyjen työvuosien jälkeen. Aina hän oli ollut valmis joustamaan työajoissa ja palkoissakin kun oli talouden matalasuhdanne. Hoitamansa koneen hän oli huoltanut kuin se olisi ollut hänen omansa, välittämättä aina edes laskuttaa huollon aiheuttamista ylityötunneista.

Tepon itsetunto oli lyöty hetkessä syvälle lattian rakoon. Teppo käveli kumarassa, askeliaan hidastaen. Suuttunut oli muuttunut nopeasti syveneväksi synkkyudeksi. Hän oli perheetön poikamies. Kukaan ei odottanut häntä kotona, eikä enää työpaikallakaan. Taakse olivat jääneet tutut työkaverit, iäksi. Tepon mielessä oli alkanut itää suunnitelma. Hän lopettaisi turhaksi käyneen elämänsä.

Näihin ajatuksiin jo lähes kokonaan vajonneena hän tunsu äkkiä kosketuksen olkapäällään. " Onko sedällä paha olo? Olette niin kumarassa ja kalpea. " Teppo hätkähti ja vastasi hiljaa: " Ei minulla ole hätää. Voin ihan hyvin." Teppo katsoi nyt kohti häntä puhutellutta ääntä ja näky vahvasti hänen korviensa kertoman.

Henkilö oli nuori, iältään hiukan kahdenkymmentä vuotta vanhempi nainen.

” Jos kuitenkin tulisitte hetkeksi lämmittelemään tuonne sisään ” , jatkoi tyttö puhettaan ja viittasi noin viidenkymmenen metrin päähän taakseen. Siellä jonkin kerrostalon avoimesta ovesta kimalsi jalkakäytävälle valoa ja kuului laulua ja sen säestystä. ” Meillä on tarjolla myös lämmintä keittoa ja voileipia ja kuumaa kahvia eivätkä ne maksa mitään.” Teppoa ystävällinen puhuttelu jotenkin kosketti ja hän seurasi Pelastusarmeijan sotilaaksi osottautunutta naista sisään saliin.

Salissa oli menossa jokin hengellinen kokous. Sen Teppo huomasi oitis. Hänet ohjattiin pöytään ja hänelle tuotiin annos höyryävää, maukasta hernekeittoa, ruisleipää, voita ja maitoa. Märät kengät ja sukat vietiin jonnekin kuivumaan ja Teppo sai jalkaansa kuivat villasukat. Lämpö alkoi virrata Tepon kohmettuneeseen kehoon. Kahvi herätti hänet väsyneestä horteesta, johon hän oli kadulla kävellessään vajonnut. Kuin itsestään hänen huomionsa suuntautui puhujaan lavalla. Hänhän oli sama nainen joka oli kutsunut Tepon sisään!

Nuori pelastusarmeijalainen kertoi elämästään. Hän oli ollut koko elämänsä hyvin yksinäinen. Jostain syystä hän ei ollut saanut itselleen kavereita, ei päiväkodissa, ei koulussa eikä kotipihalla kaupungin kerrostaloalueella. Hän ei ollut hyvä liikkumaan eikä ollut kauhean puheliaskaan. Mielellään hän sen sijaan luki ja olisi halunnut keskustella jonkun kanssa lukemastaan. Muut lapset ja nuoret eivät olleet juurikaan kiinnostuneita kirjallisuudesta.

Yksinäisyys tytön elämässä oli vähä vähältä syvenemistään syventynyt ja oli alkanut ahdistaa. Elämä oli alkanut tuntua turhalta. Kukaan ei tuntunut välittävän hänestä eikä olevan kiinnostunut hänelle tärkeistä asioista. Mutta kun yksinäisyys oli ollut muuttumaisillaan epätoivoksi, hän oli kohdannut neljä vuotta sitten kadulla kuin ihmeen.

Oli ollut aika ennen joulua, ja kaupungin katujen varsilla oli myös Pelastusarmeijan keräyspiste vähävaraisia perheitä varten ja siellä joulupadaksi kutsuttu lipas. Ajatuksissaan tyttö oli melkein törmännyt naiseen joulupadan vierellä. Tämä oli tervehtinyt häntä ystävällisesti ja kumma kyllä kysynyt heti maistuisiko tytölle kuuma mehu ja pipari. Pian tyttö huomasi olevansa lämpimässä teltassa mutustelemassa pipareita ja keskustelemassa mielenkiintoisen naistyöntekijän kanssa. Molempien rakkaaksi harrastukseksi osoittautui kirjallisuus, ja keskustelunaiheita riitti.

Siitä kohtaamisesta oli alkanut ystävyys. Kirjoja oli vaihdettu keskenään ja niistä oli keskusteltu vilkkaasti. Myös hengellinen kirjallisuus, joka oli tytölle ennen lähes tuntematonta, oli esillä ystävysten tavatessa.

Jossain vaiheessa tyttö oli huomannut tehneensä löydön. Hän ei ollut törmännyt joulupadan vartijaan sattumalta. Jumala oli halunnut pelastaa masentumaisillaan olevan lapsensa ja oli tiennyt mitä tämä tarvitsi.

Yheyden syntyminen Jumalaan oli tuonut tytön elämään ilon ja vapauden. Nyt hänen ei tarvinnut enää arastella eikä pelätä ketään. Hänessä heräsi vähitellen halu lähteä kutsumaan muitakin osalliseksi valosta, jonka Jumala Pojassaan Jeesuksessa oli saanut syyttää hänen sieluunsa. Tyttö katsoi kohti Teppoa, joka oli kuunnellut tarkkaavaisesti joka sanan.

Pian Teppo keskusteli tytön kanssa tämän elämänkohtaloista ja uskon löytymisestä. Tepolle vakuutettiin monin sanoin ettei hänen elämänsä olisi tästä eteenpäinkään turhaa. Nyt sille löytyisi entistä suurempi sisältö ja merkitys. Teppo sai jalkaansa omat, kuivatut sukkansa ja kenkensä ja mukaansa pienen traktaatin, jossa oli tytölle erittäin tärkeä raamatunkohta: ” Sinä pelastit minut kuolemasta, et antanut jalkani astua harhaan. Minä saan vaeltaa Jumalan edessä, siellä missä on elämä ja valo.”

Teppo käveli kotiinsa ja nukahti rauhassa. Aamulla hän katsoi saamaansa raamatunjaetta uudelleen ja ajatteli, että tuo sana oli käynyt ilisiltana toteen hänen elämässään.

Päivän saarna 9.9. 2008 ma

Teksti Joona 2:3

Ahdingossani minä kutsun Herra avuksi, ja hän vastaa minulle. Tuonelan kohdusta minä huudan apua, ja sinä, Herra, kuulet ääneni.

Vakuutusturva saattaa olla monella tavalla hyödyllinen, mutta se ei pelasta joutumasta vaaroihin tai onnettomuuksiin. Mutta Jumala voi pelastaa, ja hän tekee niin sille joka turvautuu häneen.

Jos lenkkipolulla tulee karhu vastaan, saa huokaista: "Jeesus, auta minua!" Jos joutuu merellä myrskyn keskelle, saa pyytää Jeesusta varjelemaan haaksirikosta ja hukkumisesta.

Jumala varjelee meitä ehkä useimmiten kuitenkin huomaamattamme. Varjeluksen taustalla saattavat olla myös omien isovanhempien, vanhempien, uskovien ystävien rukoukset ja seurakunnissa pidetyt esirukoukset.

Ihmeellinen varjelus on ollut esimerkiksi lehdessä kerrotussa tapauksessa, jossa vuosikymmeniä sitten höyryhinaajan kattila räjähti työmiehen ollessa konehuoneessa. Hän kertoi vain äkkiä nähneensä yläpuolellaan valoa ja tajunneensa olevansa veden alla. Pintaan päästyään hän alkoi tajuta mitä oli tapahtunut. Hinaaja oli kadonnut, mutta hän oli terve ja hengissä.

Miten muuten on mahdollista selvitä tuollaisesta onnettomuudesta kuin Jumalan varjeluksen turvin? Itse en näe muuta vaihtoehtoa enkä usko yleensäkkään olevan olemassa "hyvää tuuria". On vain varjelus, joka useimmiten toteutuu meidän edes tajuamattamme vaaraa.

Silti meillä on lupa ja oikeus rukoilla Jeesusta aina kun koemme siihen aihetta. Hän iloitsee siitä että pyydämme apua häneltä, joka on Jumalamme ja joka rakkaudessaan mielellään auttaa ja tukee meitä kaikessa. Siitä saamme olla varmat. Onhan Jeesus kuollut ristillä kaikkien syntiemme sovituksiksi. Ei ole mitään mikä estäisi häntä kuulemasta meitä.

Rakas Jeesus, auta meitä muistamaan että saamme kääntyä puoleesi joka hetki kaikissa asioissamme ja pyytää varjelustasi myös etukäteen.

Päivän saarna 10.9. 2008 ke

Teksti Job 19: 25-26

Minä tiedän, että lunastajani elää. Hän sanoo viimeisen sanan maan päällä.

Ja sitten, kun minun nahkani on riekaleina ja lihani on riistetty irti, minä saan nähdä Jumalan.

Ajattele, tällainen puolustaja on jokaisella joka turvautuu Raamatun Jumalaan! Hän sanoo viimeisen sanan ihmiskunnan historiassa, ja myös sinun henkilökohtaisessa elämehistoriassasi. Kuolema ei ole Jumalalle lopullinen este. Hän on voittanut sen jo kauan sitten.

Meille sen sijaan kuolema on lopullinen ja ylittämätön paikka ilman Kristusta. Ilman Jumalan apua olisimme kerran hukassa ja kadotuksen kidassa. Tarvitsemme Jumalan Jeesuksessa valmistamaa pelastusta ja uudeksi luomista päästäksemme kerran näkemään Jumalan, hyvyyden lähteen.

Kuolema tuli maailmaan synnin seurauksena. Kuolema ei ole Jumalan tahto, mutta hän voitti sen auttaakseen meitä, joiden nahka on kerran riekaleina ja lihamme on riistetty siitä irti. Meidän ei silti tarvitse suhtautua kuolemaan kauhun täytein tai torjuvin tuntein kun kanssamme on Puolustaja, Jumalan Poika joka sovitti ristillä syntimme. Kun panemme toivomme tähän sovitukseen, niin Jumala lukee sen meille vanhurskaudeksi.

Jumala tahtoo sydämestään että jokainen ymmärtäisi turvautua hänen armoonsa Jeesuksessa Kristuksessa. Sille joka niin tekee, kuolema on portti Jumalan ikuiseen maailmaan, jossa eletään uutta elämää sielun asuessa uudessa, nuorena kehossa. Vanha on kadonnut ja uusi on tullut tilalle.

Päivän saarna 11.9. 2008 to

Teksti 2.Korinttolaiskirje 4: 10

Me kannamme aina ruumiissamme Jeesuksen kuolemaa, jotta myös Jeesuksen elämä tulisi meidän ruumiissamme näkyviin.

Jumalan tiet ovat eri teitä kuin tämän maailman tiet.

Jumalan tiet lapsilleen eivät välttämättä vie suureen ulkoiseen menestykseen, mutta niillä teillä on iankaikkisen elämän siunaus, joka on tarkoitettu, ei vain itsellemme, vaan meidän kauttamme monille muille.

Rakas Jeesus, suo että suostuisin aina sunnitelmiisi, silloinkin kun ne tuntuvat minusta uudoilta ja ensin vastenmielisiltäkin. Anna tämän lyhyen ja nopeasti ohi kiiävän elämäni olla siunaukseksi.

Päivän saarna 12.9. 2008 pe

Teksti Johanneksen evankeliumi 11: 25-26

Jeesus sanoi: "Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, saa elää, vaikka kuoleekin, eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko tämän?"

Isäni kuoli syöpään vuonna 1990. Vaikka hän kirjoitti päiväkirjaansa lähtevänsä täältä Kristukseen luottaen, muistan hautajaisten jälkeen pohtineeni ahdistuneena sitä missä isä nyt on.

Eräänä päivänä äitini oli tapansa mukaan kuuntelemassa radiosta hartautta ja kuulin hartauden pitäjän lukevan Jeesuksen sanoja: " Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, saa elää vaikka kuoleekin." Silloin päässäni kävi kuin kirkas, valkoinen valon väläys: Isä on päässyt perille taivaaseen. Tässä oli minulle viesti taivaasta.

Kun nyt lähes kaksikymmentä vuotta myöhemmin muistelen isäni kuoleman jälkeistä aikaa elämässäni, niin tulen entistä varmemmin tulokseen, että ainut todellinen lohdutus ja toivo läheisen ihmisen kuoltua on Jeesuksessa ja hänen lupauksessaan ylösnousemuksesta ja ikuisesta elämästä.

On niin suurenmoista, että meille on valmistettu lahjaksi tällainen toivo, johon jokainen saa maksutta tarttua. Riittää kun sanoo hiljaa mielessään: " Jeesus, tule elämäni ja pidä minusta huolta."

Päivän saarna 13.9.2008 la

Teksti Johanneksen evankeliumi 11: 43-44

Jeesus huusi kovalla äänellä: "Lasarus, tule ulos!"

Silloin kuollut tuli haudasta, jalat ja kädet siteissä ja kasvot hikiliinan peittäminä. Jeesus sanoi: "Päästäkää hänet siteistä ja antakaa hänen mennä."

Jeesus todella herätti kuolleen, mutta se oli 2000 vuotta sitten. Voiko Jeesus herättää kuolleen nyt?

Ajattelepa sitä että joku löytää uskon Jeesukseen. Eikö se että hän saa syntinsä anteeksi ja syntyy uudesti ylhäältä Jumalan omaksi lapseksi Pyhän Hengen tullessa asumaan häneen, eikö se ole yhtä suuri ihme kuin se että joku herätetään kuolleista ruumiillisesti?

Meidän näkökulmastamme joku ihme näyttää mahdottomammalta kuin toinen, Jumalalle kaikki on kuitenkin yhtä mahdollista. Monet näkivät Lasaruksen heränneen kuolleista, mutta kaikki eivät silti uskoneet sen tähden Jeesukseen Jumalan Poikana, vaan vastustivat häntä.

Silti Jeesus teki tunnustekoja ja ihmeitä ennen Lasaruksen herättämistä ja sen jälkeen. Jeesuksen suurin halu oli saattaa kadonnut ihmiskunta jälleen elävään yhteyteen Jumalansa kanssa. Näin on myös nyt. Siksi Jeesus toimii seurakunnassa edelleen parantaen sairaita ja herättäen ihmisissä elävän uskon luottamuksen häneen. Kaiken tämän hän tekee rakkaudesta meitä syntisiä kohtaan.

Suurinta Lasaruksen herättämisessä on mielestäni se, että Jeesus osoitti siinä rakkauttaan kuoleman maassa eläviä ihmisiä kohtaan. Tämä rakkaus, Jeesus itse, voi tulla asumaan minuun ja sinuun iankaikkisesti lämmittäen kylmenneet sydämemme säteilemään Jumalan ikuista rakkautta tässä pimeässä maailmassa.

Seurakunta elää ihmeestä, jonka Jeesus ristinsä työllä ja sovintoverellään synnyttää. Jos tämä ihme kielletään, seurakunta kuolee. Jos Jeesus ja hänen ristinsä saa olla seurakunnan keskuksessa, niin ihmeet ja merkit ovat läsnä seurakunnan elämässä tänäkin päivänä ja sinne syntyy uusia Jumalan lapsia.

Jeesus, anna meidän päästä joka päivä sinua entistä lähemmäksi. Lisää meille antamaasi uskon ymmärrystä. Amen

Päivän saarnojen tekstit seuraavat kirjan Sanan Aika 2008 jaotusta.

Päivän saarna 14.9. 2008 su

Teksti Markuksen evankeliumi 2: 18- 22

Johanneksen opetuslapset ja fariseukset paastosivat. Jeesukselta tultiin kysymään: "Miksi sinun opetuslapsesi eivät paastoa, kun kerran Johanneksen opetuslapset ja fariseusten opetuslapset paastoavat?" Jeesus vastasi: "Eivät kai häävieraat voi paastota silloin, kun sulhanen vielä on heidän kanssaan! Niin kauan kuin sulhanen on heidän joukossaan, he eivät voi paastota. Vielä tulee sekin aika, jolloin sulhanen on poissa, ja silloin, sinä päivänä he paastoavat.

Kysymys paastoamiselta kuulostaa tässä yhteydessä kuolleen uskonnollisuuden vaatimukselta, jossa hyväksyminen saavutetaan ulkoisia käskyjä noudattamalla.

Toisaalta olemme juuri tällaisia laumasieluja, jossa laumasta poikkeavia nokitaan. Toisaalta vaadimme saada olla yksilöllisesti uniikkeja vaikka loukkaisimme ja tuottaisimme tuskaa elämäntavoillamme läheisillemme ja koko yhteisölle.

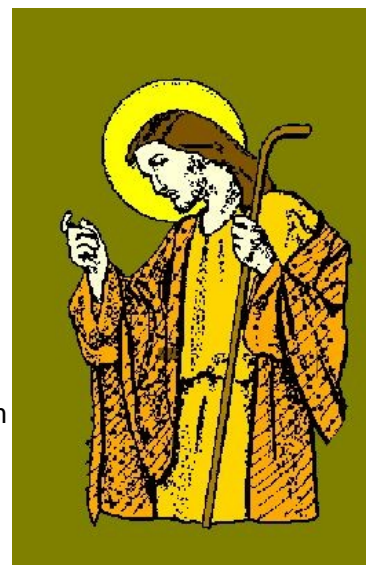
Emme tahdo löytää sijojamme. Tämä johtuu siitä että omasta ja toisten minästä on tullut meille elämän keskus Jeesuksen sijaan.

Ihmisestä ja hänen mielipiteistään ei ole elämän arvojen mitaksi. Vasta silloin kun Jeesus saa opettaa meitä, alamme ymmärtää syvemmin mitä todellinen vapaus ja todellinen vastuullisuus ovat.

Kiusaus palata fakkiutuneeseen tai villin vapaaseen ihmisten ja elämän arviointiin jää olemaan, mutta nyt tajuumme sen kiusaukseksi, ja Jeesus saa ohjata meitä armossaan eteenpäin.

Hän neuvoo meille mitä todella tarkoittaa hänen antamansa rakkauden kaksoiskäsky: "Rakasta Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi."

Jeesus, ohjaa meitä elämään sinun vapaudessasi ja uudessa vastuullisuudessa, jossa armosi ja totuutesi vallitsevat. Aamen.

Päivän saarna 15.9. 2008 ma

Teksti Psalmi 119: 105

Sinun sanasi on lamppu, joka valaisee askeleeni, se on valo minun matkallani.

Eräässä tämän aamun lehdessä kolumnisti kertoi kieltäneensä viemästä pientä poikaansa pyhäkouluun, jossa olisi laulettu Jumalan kämmenellä, tutustuttu rukouksiin ja luomiskertomukseen. Kirjoittajan mielestä ne olivat liian isoja asioita pienen ymmärrettäväksi. Voi voi! Eikö Jumala ole luonut lapsetkin? Häinkö ei voisi opettaa heitä pyhäkoulun opettajan esillä pitämän Raamatun sanan kautta?

Ilmeisesti pojan isä ei halua Jumalan sanan lampun valaisevan hänen eikä jälkeläisensä sydäntä ja ajattelua, mutta miksi ihmeessä ei? Onhan Jeesuksen tunteminen ja hänen lapsen elämään tarjoamansa lämpö ja suoja parasta mitä voi olla. Lapsi rukoilee Jeesusta ja hän vastaa!

Onko niin, että nuori isä voi voimansa tunnossa kuvitella selviytyvänsä elämän haasteista ilman elävän Jumalan huolenpitoa? Jos niin on, silloin tämä ihminen on unohtanut tai ei tiedä sitä, että Jumala antaa tämän elämän ajan aurinkonsa paistaa sillekin, joka torjuu hänet.

Elämän pitkässä juoksussa ei kukaan selviydy ilman Jumalaa. Ratkaisevaa on tällöin suhteemme armon tuojaan Jeesukseen. Vain hän voi antaa synnit anteeksi, ja jokainen ihminen tarvitsee sovittamista. Ilman sitä viimeisellä tuomiolla ei ole mitään esitettävää puolustukseksi. Sovittamattomat synnit syöksevät ihmisen ikuisen kadotukseen.

Viisautta on luopua vastustelusta Jumalaa kohtaan nyt kun se on mahdollista. Suurinta viisautta on nöyrytyä hänen edessään ja pyytää tulla hänen opettamukseen. Silloin saa tietää puhuuko Raamattu omiaan vai totta.

Pieni lapsikin voi tulla Jumalan opettamaksi. Onhan Jeesus sanonut: ”Ellette ota vastaan Jumalan valtakuntaa niin kuin lapsi, ette pääse sinne sisälle.” Lapset ovat Jeesuksen erityisen huomion kohteena. Jeesus sanoo myös: ”Joka viettelee yhden tämän kaltaisen lapsen, joka uskoo minuun, sille olisi parempi että hänen kaulaansa ripustettaisiin myllynkivi ja hänet heitettäisiin meren syvyyteen.”

Lapsi on avuton suhteessa aikuisiin. Siksi aikuisen vastuu myös lapsen hengellisestä elämästä on erityisen suuri. Se joka tietoisesti estää lasta löytämästä Jeesusta elämänsä turvaksi, on siitä kerran tilillä elävän Jumalan edessä.

Rakas Jeesus, puhu kaikille vanhemmille Suomessa itsestäsi. Poista ylpeys ja sokeus suhteessa sinuun. Älä anna myöskään minkään synnin olla estämässä vanhempia tuomasta lapsiaan sinun opetettavaksesi.

Rakas Jeesus, tule sinä itse opettamaan lapsiamme, niin että he sitten opettavat kodeissaan vanhempiaan tuntemaan sinussa anteeksiantavan ja ja huolehtivan Jumalan ja Vapahtajan.